

Думки про товариша

[А. Марченко]

#22-23 от 30.11.2016

Пішов із життя Юрій Дмитрович Сакара...

Масштаб Юрія Дмитровича, як особистості, значно більший за його офіційні вчені звання та наукові ступені, громадські та офіційні посади. Можу стверджувати, що він своєю життєвою позицією, помноженою на конкретні повсякденні дії на благо університету був ще й неофіційним духовним лідером НТУ «ХПІ», поради і критичні слова якого мали велике значення і для студентів, і для науковців, професорсько-викладацького складу, проректорів і ректорів з якими він спілкувався...

Важко втрачати...

Особливо нестерпно є втрата людини, яка була для тебе другом, наставником, колегою. Ще й у багатьох випадках одностороннім, а також найбільш прискіпливим опонентом. Втрата людини, з якою вже неможлива відверта розмова з широкого кола проблем. Не буде тих, нерідко саркастичних, і виключно коротких та відомих для багатьох фраз, які усе могли уладнати та поєднати, в тому числі і твої особисті амбіційні плани, твою совість та інтереси університету.

Не уявляю, як це буде потім – без відвертої розмови з Юрієм Дмитровичем за кавою в його кабінеті. Без його візитів до мене на початку робочого дня, які він супроводжував словами: «Привет, Петрович! Я зашел поздороваться». Не буде його стримано відповідальних і конструктивних фраз на засіданнях ректорату та емоційного вболівання за його рідний баскетбольний клуб «Політехнік»...

Багато чого вже не буде, так як було... І від цього стає нестерпно важко. На думку спадає багато з того, що хотів би ще обговорити з ним, що спільно було б добре зробити, з якого приводу отримати пораду, дружню підказку...

Але цього вже не буде. Далі буде інше...

Із минулого...

Студентська пора – для кожного пора нових можливостей, нових звершень, нових знайомств. Для мене знайомство зі студентським лідером Юрою Сакарою... Перші враження від його принциповості, послідовності та авторитету... Спільна робота в студентському русі... Дебати до хрипоті... і серед нас інтелектуал Сакара.

Не було сумніву в тому, що після захисту дипломного проекту його чекає робота, великі звершення в ХПІ. Особисте моїм і багатьох студентських лідерів тієї пори було глибоке переконання в тому, що Юра досягне значних висот у науковій і викладацькій справі.

Так воно і сталося...

Відданість університету...

Я особисто не пам'ятаю того, щоб Юрій Дмитрович прилюдно виголошував свій патріотизм та відданість університету. Моє понад 45-річне спілкування з ним дає підставу стверджувати – його родина й університет були для нього змістом життя, метою планів на майбутнє,

повсякденною увагою і турботою. При цьому більшу частину свого життя він віддав університетові.

Свою відданість ХПІ Юрій Дмитрович доводив діяльністю без гучних заяв. Багато з політехніків знає про принциповість його позиції при розгляді проблем університету. А знаменита фраза: «Один раз поступишся університетським принципами, то далі довго будеш мати на свою голову неприємності», на мій погляд, повинна бути моральним «запобіжником» для усіх нас.

Що сказати?...

Думки плутаються. Згадуються миттєвості усієї палітри університетського життя Юрія Дмитровича, миттєвості спілкування з ним. І далі будемо багато що пригадувати.

Але безумовним сьогодні є те, що це важка втрата для університету, для колег, для друзів.

Найтяжчою є ця втрата є для його родини.

Висловлюю рідним і близьким Юрія Дмитровича щире співчуття. Розумію, що немає тих слів, які могли б втішити вас. Але треба триматися. Треба нам усім вчитися жити без видатної особистості, без Юрія Дмитровича Сакари – чоловіка, батька, діда, колеги і друга, проректора НТУ «ХПІ». Світла йому пам'ять!

А. Марченко, один із багатьох друзів Юрія Дмитровича

10 листопада 2016 року